

Naturen for „Guds Stemme“, og han havde hermed villet forklare, hvorfor de gamle Profeter i Tvivlens og Afmagtens Øjeblikke altid søgte ud i Ørkenens Ensomhed. Guds Stemme! — Naa ja, Sandheden var vel den, at Ansigt til Ansigt med det tomme og lydløse Verdensrum betoges Sindet af den „horror vacui“, som allerede Oldtidsfolk havde tillagt alle Ting. Og Angsten skabte Hallucinationer, og Hallucinationerne ny Angst, og saaledes var det bleven ved ned igennem Tiderne, indtil Gud var formet og Himmerig og Helvede befolket.

Han steg igen nogle Hundrede Skridt og standsede paany for at trække Vejret. Bestandig det samme frosne Øde, den samme følelsesløse Ro! Disse snedækkede Stenkolosser gav virkelig en imponerende Forestilling om de Kræfter, der havde været i Bevægelse hin Urnat, da Moder Jord skabtes. Og mens han betragtede dem, grebes han af en svimlende Fornemmelse af at være rykket denne fjerne Naturbegivenhed ganske levende nær. Tiden skrumpede saa underligt ind ved Synet af disse stivnede, i evig Ligegyldighed hvilende Stenmasser, der endnu laa der saa nøgne og uberørte, som dengang de for et Par Millioner Aar siden „udgik fra Skaberens Haand“, — som det hed. Ja vist! Skaberen? En glødende Urtaage! Et opløst Solsystem! ... Og bagved? Tomhed! Tomhed! Iskulde! Dødsstilhed. — — — — —

Det blev Aften, inden han naaede ned igen til Stationen. Her var man begyndt at ængstes for ham, og henne paa Gæstgivergaarden, hvor han havde efterladt sit Tøj, havde man allerede talt om at sende Folk afsted for at søge efter ham. Træt af Dagens Anstrengelser og tung i Hovedet